

Kapitola první

Hvězdy jasně zářily. Zejména ty nové.

Zaujaly Kexxe natolik, že kvůli nim takto pozdě v noci, za hluboké tmy, opustil korónový les, který chránil G'tel, protože tady venku nerušilo pohled na oblohu světlo z vesnických ohňů. A zatímco teplo plamenů z těla pomalu vyprchávalo, Kexx se díval na dvě nové svítící tečky a přemítal, co asi znamenají.

Zničehonic vyběhl na mýtinu mladý, nezkušený ulik, čímž prozradil celou smečku. Kexx si nechal splynout po kůži mihotavou zář, aby dal ulikům na srozuměnou, že o nich ví, a taky aby viděli krátké kopí, které si zabodl vedle sebe do země.

Ten dotěrný ulik byl očividně ještě tak nezkušený, že ho to nevyplašilo, i když zase ne až tolik, aby nevěděl, co takový dospělý jedinec z G'tel s kopím dokáže. Odpověděl vlnou měkkého modrého světla, které si nechal splynout po předních nohách, a smečka zamířila na pláž najít si v přílivových tůňkách méně nebezpečnou kořist.

Kexx se díval, jak odcházejí, celkem osm. Na uliky docela velká smečka, ale většina z nich byla vychrtlá. Asi se dali dohromady štvanci vyhnaní od zdravých smeček silnějšími jedinci, aby se cítili bezpečněji. Pravdou bylo, že kdyby se rozhodli Kexxe napadnout, pravděpodobně by wzeu strhli na zem dřív, než by je stihl všechny pozabíjet. Ale i tak by jich dostal víc, než o kolik si taková smečka může dovolit přijít, pokud má mít zítra šanci něco ulovit. A tak šli dál. Taková je prostinká matematika života na tomto světě. Kexx popřál smečce na její pouti hodně štěstí a vrátil se k pozorování nových hvězd.

Ta méně jasná dorazila před třemi lety. Když třikrát přešel Varr, objevila se ta jasnější. Jména ještě nedostaly, hlavně protože stařešinové byli přesvědčeni, že to jsou Cuutina semena, která na ně chce Cuut svrhnout jako v legendách z dávných časů. Nejedna rodina oné první noci z vesnice uprchla s cílem vrátit se do podzemí a ukrýt se v Xisině lůně, ale Černý most zatarasili a střežili nemilosrdní Jeskyňané, kteří nebyli vůči uprchlíkům ani trochu vstřícní. Což nebylo nijak překvapivé. Jeskyňané netolerovali téměř ani obchodníky, natož další hladové krky.

Kexx se vesničanům nedivil, že se bojí, ale wze sám nebyl přesvědčen, že jim něco hrozí. A jak se dalo čekat, nové hvězdy se během pár dnů na nočním nebi zabydly. Nyní sídlily na nebi vedle sebe a nehýbaly se. Ale to ještě zdaleka nebylo to nejpodivnější, co se událo.

Záhy k nim dorazil posel v tvrdé skořápce, který je zpod krusty bedlivě pozoroval křišťálovými očima. Dodnes se vášnivě debatovalo o tom, kterému bohu z jejich triumvirátu ty oči vlastně slouží. Stařešinové pro každý případ nařídili dopravit posla do Cuutina chrámu, aby se k němu mohli modlit a předkládat mu oběti, ale taky aby měli jistotu, že posel vidí jen to, co *oni* chtějí.

A pak, skoro o rok později, vyšlo z menší hvězdy dlouhé vlákno světla, rovné jako odštípnutá hrana křišťálu, spojilo se s větší hvězdou a od ní pomalu sestupovalo dolů, až se daleko na východě dotklo oceánu.

Přes veškerou snahu se stařešinům nepodařilo objevit jedinou píseň nebo svitek, kde by o podobné události byla alespoň zmínka. V zoufalé snaze najít vysvětlení se dokonce obrátili na Jeskyňany, kteří jsou ve spojení s Xis sídlící v hlubinách. Vyslali k nim poselstvo s dotazem, co toto znamení věští, ale i *jejich* mudrcové se darmo škorpili nad jeho významem. Někteří se domnívali, že je to Cuut, která přichází jednou provždy

ukončit dlouhou bitvu s Xis. Jiní zase tvrdili, že tyto nové hvězdy ohlašují Varra a ten paprsek světla je vyzývá, aby navždy opustili Xisino luno. Ovšem tohle udělali Kexxovi vesničané a tři plnoruce jim podobných již před mnoha generacemi, když sebrali odvahu, vylezli z Jeskyní a už se do nich nikdy nevrátili. Shromáždění vesnických stařešinů nakonec usoudilo, že to znamení je určeno pro ně a jen pro ně a s Jeskyňany nemá nic společného.

Kexx nebyl stařešinou víry a necítil se povoláný jejich prohlášení zpochybňovat, ale přesto se nedokázal zbavit pocitu, že o ničem z toho, co se nyní děje, není nikomu známo dost na to, aby se daly dělat tak závažné, navzájem si odporující závěry s tak neochvějnou jistotou, jakou stařešiny tak často projevovali.

Kexxe ovanul chladný mořský vánek a maličko se zachvěl. Kůži na pažích a v záhybech zplihlých hřebínků na hlavě měl ještě vlhkou od večerního očištného rituálu. Věděl, co znamená ten pocit ve vzduchových měchýřích. K vesnici táhne nová bouřková fronta. Napřáhl ruce proti větru, roztáhl prsty a nechal si mezi nimi proudit slanou mořskou vůni.

Něco na větru upoutalo wzeu pozornost. Nějaký neznámý pach se vmísil do mořské vůně. Kexx rozpřáhl paže ve snaze zachytit alespoň náznak, odkud podivný pach přichází, ale vítr ho příliš zvrátil, než aby Kexx mohl určit směr. O chvíličku později prořalo noční ticho varovné vytí. Nějaký ulik zahlédl něco, co se mu zřejmě ani trochu nelíbilo.

Kexx vyskočil ze země a popadl kopí. Ulikové o kousek dál na pláži výhrůžně blýskali zčeřenými světelnými vlnami na kůži. Těžko říct, co bylo zdrojem toho pachu, ale rozhodně to celou smečku pěkně vyděsilo. Kexx se opatrně přikrčil, měkké modré světélkování na kůži scukl na drobné tečky a plížil se blíž ke smečce, která se na pláži rozestavila do řady čelem k oceánu a snažila se vypadat co možná nejmohutněji a nejvýhrůžněji.

Kexx pátral zrakem ve vlnách, jestli neuvidí, co smečku tak vyděsilo. O chvilku později zahlédl ve vodě díru. Na hladině plulo černé prázdno, černé jako mračná noc. Velké mohlo být jako zdechlina bula. Zničehonic vyrašil prázdnu ze zad obrovský průhledný trojúhelníkový hřeben, který vzápětí nadmul vítr.

Tvor se blížil ke břehu, aniž by zpomaloval, a zbarvení vůdce smečky se najednou změnilo. Pak jednomu ulikovi ruply nervy, otočil se a utíkal se schovat do polí. Zbytek smečky mu byl rázem v patách. Všechny instinkty na Kexxe křičely, ať se řídí jejich příkladem, ale zvědavost držela wzeu nohy na místě, zabořené v písku na pláži, a Kexx se snažil přesvědčit sám sebe, že dokud zůstane mimo vodu, obrovský tvor wzeu přece neohrožuje.

Jenže pak najel mysteriózní tvor na břeh tak zprudka, že vyryl v písku brázdu, na pláži se zastavil a pomalu se překlopil na bok. Skřípalo to jako praskající strom. Kexxovi se napjaly svaly na nohou k útěku a v duchu se modlil ke Xis či dokonce Cuut, aby tomu tvorovi zničehonic nevyrašily nohy a neuštvál wzeu, ale ještě zůstal stát a ostražitě prapodivného tvora pozoroval. Obrovitá noční mūra už se více nepohnula.

Zato se do tmy ozvaly živočišné výkřiky. Zpočátku tiché a zmatené, jako když se někdo probouzí, ale záhy nabývaly na hlasitosti i počtu. Byly ostré a pronikavé, skoro jako dětské. A co bylo ještě bizarnější, vypadalo to, že vycházejí z *nitra* tvora, který najel na pláž.

Pak se z tvora vynořila první postava. Kexx potlačil zajíknutí a pevně sevřel kopí. Silueta, která se rýsovala proti noční obloze, byla na dospělého příliš malá. Velikostí odpovídala spíš dospívajícímu dítěti, víceméně jako ty hlasy, ale proporce a pohyby byly... nepřirozené.

K první postavě se záhy připojily dvě další, pak čtyři. Brzy jich stálo na hřbetě neznámého tvora víc, než by spočítal na prstech obou rukou. Je to vůbec živý tvor? Než měl Kexx čas

se nad tou otázkou zamyslet, z rukou jedné postavy vystřelilo ostré jasné světlo a Kexx musel uhnout pohledem, aby wzeu neoslnilo. K prvním se přidali tři další, i jim najednou z rukou jako z maličkých sluncí vyprýštilo bílé světlo, jasnější a čistší než jakýkoli táborový oheň. Přejížděli paprsky světla po pláži sem a tam, jako by něco hledali. Ty paprsky, uvědomil si Kexx, vypadají dočista jako to vlákno světla, které se táhne dolů z nových hvězd na západě.

Kexx se přitiskl naplocho na zem a snažil se být co nejmenší. Žádnému zvířeti přece nezají kůže tak jasně. Těžko říci, co jsou neznámí zač, ale rozhodně nejsou z G'tel ani z jiné vesnice na silniční síti a nejsou to ani Jeskyňané. To zjištění za sebou zanechalo brázdou ochromujícího strachu. Kexx byl tak vyděšený, že nebyl schopen pohybu, ale přesto mu zvědavost nedovolila odtrhnout pohled, a tak se dál díval na neznámé malé tvory, kteří už seskakovali na písek a šli po pláži.

Tu a tam si během řeči posvětili jeden na druhého, díky čemuž si je mohl Kexx lépe prohlédnout. Kůži měli hladkou a bledou jako mrtvolu, bez proměnlivých vzorů a barev, jaké mají těla živých. Jejich kůži vlastně chyběla jakákoli záře, světlo jim vycházelo jen z rukou. Měli dvě paže a dvě nohy, ale byli samý hrbol a toporní. Dlaně a chodidla měli široké a ploché. Na temeni hlavy měli místo okázalých hřebínků dlouhé černé splývavé prameny.

Skupinka se blížila ke Kexxovu úkrytu. Zahlédli wzeu snad? Kexx opatrně zvedl ruku a nabral si vzorek vzduchu. Vánek přinášel stejný podivný pach, který wzeu přitáhl sem na pláž, ale teď byl pach silný a šířil se od neznámých tvorů jako od dušaha na vrcholu páření. Na svých toporných nohách se pohybovali divně, šouravě a kostrbatě. Cizáctví z nich čišelo na dálku.

Náhle se jeden z nich zastavil a namířil paprsek světla přímo Kexxovi do obličeje. Bylo to jako hledět do poledního slunce. Kexx sebou trhnul a pudově si zastínil dlaní oči. Tvorové

na sebe začali vzrušeně pokřikovat a teď už nebylo pochyb, že wzeu uviděli. Kexxovi se panikou rozklepaly svaly, ale vyskočil, hrdě se napřimil a okázale potřásl kopím v naději, že je vyděsí alespoň zpola tolik, co oni wzeu.

Ten, který wzeu zahlédl jako první, popošel ještě blíž, okřikl ostatní, ať jsou zticha, a mávl na ně, ať se rozestoupí kolem Kexxe do půlkruhu. Z jejich sehranosti se Kexx rozklepal po celém těle. Toto nebyla obyčejná, byť chytrá zvířata jako třeba ulikové, kteří se před chvílí se schlíplými hřebínky rozprchli do tmy. Ostatně ani zvuky, které vydávali, nezněly jako zvuky, které vydávají zvířata. Tito neznámí tvorové spolu mluvili stejně, jako spolu mluví G'telané, jen jazykem, který se nepodobal žádnému, jaký kdy Kexx slyšel. Byli inteligentní, a proto daleko nebezpečnější.

Vážky hodnot v Kexxových úvahách se jasně odklonily od zvědavosti k ústupu. Na místě se otočil a chtěl se dát na útěk k yulkovému poli, ale při prvním kroku zakopl o kořen trčící z písku a přepadl na zadní stranu písečné duny. Ještě roztáhl ruce v naději, že zabrání pádu, ale pak se země zvedla a jako dobře umístěná rána pěstí wzeu vyrazila vzduch z měchýřů. A Kexx se mohl jen s hrůzou dívat, jak se wzeu kopí kutálí z duny dolů z wzeu dosahu.

Kexxe obklopily kroky. Ještě se stihl převrátit a posadit, aby na neznámé tvory viděl. Sbíhali se k duně ze všech stran. Dokonce i na pohyblivém písku a podivně trhaným poklusem se pohybovali ošklivě rychle. Kexx se vrhl z duny a chňapl po kopí, ale jeden cizinec wzeu mezitím oběhl z boku a uchvátil kopí dřív. Kruh kolem wzeu se uzavřel, Kexx zvedl ruce a po kůži se wzeu začaly směrem od hrudi k prstům šířit pomalé žhnoucí vlny, univerzální znamení, že se vzdává.

Kexx alespoň doufal, že univerzální.

Ten, který třímal Kexxovo kopí, stál ve střehu, ale nemířil jím na wzeu. To určitě něco znamená. Ten, který wzeu objevil jako

první, teď šel pomalu blíž. Byl menší než ostatní a nějaký jemnější. Navzdory podivným nohám s boulovitými výčnělky se pohyboval plynuleji a ladněji než ostatní. Zastavil se kousek od sedícího Kexxe a napřáhl k wzeu otevřenou dlaň. V druhé ruce Kexx uviděl žlutý váleček a wzeu došlo, že zdrojem světelných paprsků nebyly jejich ruce. Je to... zbraň?

V hrudi se Kexxovi vzedmula úcta a bázeň, jakou nepocítil od prvního očištného rituálu, a to bylo už hodně dávno, ani ne rok od wzeu larvální fáze. Tyto cizí tvory určitě seslal Varr. Kdo jiný by měl moc uchvátit kousek slunce? Kexx rozevřel dlaně, zabořil čelo do písku a začal odříkávat modlitbu, ale tohle neznámé tvory zjevně mátló a znervózňovalo.

Ten malý, který stál před Kexxem, zavrtěl hlavou, ale marně, tomuto gestu Kexx nerozuměl. Pak k wzeu znovu napřáhl otevřenou dlaň.

„Watashin onamae ha Mei Nakama desu. Onamae wa?“

Kexx na neznámého nechápavě zíral. Silně pochyboval, že by wzeu ústa dokázala takové zvuky napodobit. Na obličejí neznámého se objevil výraz, který si Kexx nedokázal vyložit, ale pak si neznámý ukázal prstem na hrud'

„Mei,“ řekl prostě.

„Mmm...“ Kexx pracně špulil rty ve snaze zopakovat ten nepřirozený zvuk. „Mmméééé?“

Neznámému zaškubalo v koutcích úst. „Já! Mei,“ poklepal si prstem na hrud', aby to zdůraznil, pak ukázal prstem na Kexxe a vyčkávavě se odmlčel.

Takže jméno. Ten cizí tvor se jmenuje ‚Mei‘. A teď chce na oplátku znát wzeu jméno.

„Kexx,“ řekl tiše.

„Kex,“ opakoval Mei. Sice oklestil konec, čímž dal wzeu jménu význam nepoživatelné načervenalé houby, ale pravděpodobně to vyslovil líp než Kexx při prvním pokusu vyslovit řádně Mei.

„Kexx,“ zopakoval své jméno. Neznámému opět zaškubalo v koutcích úst, tentokrát víc, až tolik, že se wzeu zvrásnil obličej. Pak se ten malý bledý neznámý tvor bez varování naklonil ke Kexxovi a vzal wzeu kolem ramen. Objetí. Wze byl objat!

Kexx na oplátku prapodivné malé stvoření jménem Mei taky objal a úlevou se rozesmál. Mei se k wzeu připojil. A pak se spolu dlouho jen smáli a smáli.

Kapitola druhá

Tau Ceti G (lidmi označovaná jako Gaia)

Místní letopočet: 3 pv (po Vylodění)

Benson zapískal na píšťalku a vstoupil na hřiště. „Faul. Nedovolené bránění. Číslo dvacet jedna.“

„Cože?“ zaječel Korolev. „Já ho jen odstrčil z cesty.“

„Jo,“ odsekl Benson. „A to je nedovolené bránění. Nemůžeš bránit někomu, kdo by mohl chytit míč, pokud je ten míč chytatelný za rozmezím pěti metrů.“

„Ale já mu přece *mám* bránit, aby ten míč chytil. Od toho tady jsem!“

„To jo, ale... ne takhle.“

„Tohle nedává žádný smysl, šéfe.“

Benson rozhodil rukama. „Hele, já jsem ta pravidla nevymyslel, já je jenom cituju, jasné? Tak hrajeme fotbal, nebo ne?“

Dvaadvacet mužů bloumajících po nouzovém hřišti nevrle vyjádřilo souhlas, že fakt hrajou fotbal, a rozmístilo se na další pokus.

„Fajn, teď umístěte míč na místo faulu na lajnu dvacet sedm metrů,“ nařídil Benson.

„Dvacet sedm metrů?“ vzepřel se Korolev. „To je jako penalta z třiceti metrů!“

„Takové je pravidlo.“

„Takže když vrazím do quarterbacka po odpískání nebo někoho vytlačím do autu, tak to mám za pouhých patnáct metrů,

zatímco když o něj zavadím na hřišti dřív, než se dotkne balónu, tak to může být klidně *devadesát?*“

„To asi jo, pokud by měl tvůj quarterback místo ruky laser,“ připustil Benson.

„To je absurdní!“

„Taková je hra. Tak jdeme na to, do utkání s Derviši nám zbývají už jen tři tréninky.“

„Chybí mi Zero,“ posteskl si Lindqvist, jejich linebacker. Byl to nordický obr, jemuž by osud posloužil lépe, kdyby ho nechal narodit se do věku, kdy se vysoce cenilo umění rozštípnout dřevěný štít sekerou na první pokus.

„To nám všem,“ zavrčel Benson. „Jenže na zerovém stadiónu teď není k hnutí, když se tam pořád dokola nakládají potraviny a věci, které nás mají udržet v dobré kondici a rozmaru. Jasně? Takže máte na vybranou, buď nakládat, nebo fotbal, chlapi.“

Sbor stenů dal Bensonovi na srozuměnou, jaký je všeobecný názor na *takový* výběr.

„To jsem si mohl myslet. Tak jdeme, nástup na sedmadvacet!“

Trenér Benson si zastrčil tablet, onen inkriminovaný zdroj pravidel, pod paži, a sledoval hru. Za pouhých pět dní se bude konat zahajovací zápas první sportovní ligy organizované na Tau Ceti G... *gaiské* ligy, jímž se měl po pauze trvající dvě a půl století vítězně obrodit americký fotbal. Jistě, staré hráčské statistiky a záznamy ze dnů NFL a IAFL neměly na nové planetě, kde je jen devadesát pět procent zemské gravitace, valného užítku, ale oni se rozhodli hodit anachronický imperiální yard za hlavu a dát na hřišti přednost o maličko delšímu metru, což snad do jisté míry maličko nižší gravitaci dorovná.

Po dvou týdnech tréninku byla naprosto jasná jedna věc. I při nižší gravitaci je čeká daleká cesta, než budou moci konkurovat starým záznamům. Benson jen doufal, že trenéři Dervišů, Yao-guai a Sparťanů narážejí na podobné překážky.

Ostatně takové útrapy se daly čekat. Na jediném hřišti, sloužícím všem, byla každému ze čtyř týmů povolena jen jedna hodina tréninku denně. Získat potřebný pozemek v rychle rostoucí lidské kolonii nazvané Šambala nebylo jen tak a Benson musel využít nejedné protekce, aby se to hřiště mohlo vůbec zřídit. Kdysi, ještě na Zemi, hráli ligu profesionální hráči trénující na plný úvazek. Bensonovo mužstvo tvořili bývalí hráči Zera, zemědělství a stavební dělníci a jeden vychrtlý softwarový kodér, jemuž osud nějak přidělil nohu schopnou kopnout míč mezi brankové tyče ze skoro šedesáti metrů, pokud ovšem nefoukal vítr, který tu foukal skoro pořád.

Časomíra se opět rozběhla a quarterback zahájil snap.

„Modrá čtyřicet dvojka. Hut, hut. Hike!“

Sotva quarterback zacouval do pocketu, Benson znovu hvízdal.

„Držení. Útočník. Číslo třicet. Penalta z deseti metrů.“

„To je ale blbost,“ zavrčel Hoffman, hráč s číslem třicet. „Proč je to deset metrů za držení útočníkem, ale jen pět za držení obráncem?“

Benson vztekle zamával tabletem s pravidly.

„Jak to mám vědět, sakra? Tohle je fotbal, od toho se nečeká, že bude dávat smysl! A teď odnešte ten balón zpátky, jen ztrácíme čas.“

O pětáctyřicet upocených a proklínaných minut později trénink Mustangů skončil a na hřiště nastupovali Sparfani. Benson poplácával svůj nový tým po ramenou, rozdával gratulace a vydal se na cestu k domovu. Zapadající slunce stojící nízko nad obzorem zářilo v jeho levém oku jako vždy o maličko jasněji.

Levé oko, které mu s laskavým svolením doktorky Russellové vypěstovali v kádince, bylo prostě o maličko citlivější než to pravé. Ztrátu oka si společně s rozsáhlými popáleninami na rukou a obličejí a s plícemi plnými plutoniového prachu odnesl z památného boje proti totálnímu šílenci Davidu Kimurovi

a jeho patronce v posádce Avelině da Silvě. Ten cvok si klidně odpálil jednu z těch malých bomb s implozivním obalem a plutoniovým jádrem, které Arše sloužily jako pohon. Jen shodou náhod proděravěla implozivní obal kolem hromady plutonia zbloudilá kulka z Bensonovy pistole, díky čemuž se jaderná bomba změnila na obrovskou ohnivou kouli konvenčních výbušnin a oblak rozprášeného plutonia, ale k jadernému výbuchu nedošlo.

Benson to bral tak, že zranění, která utrpěl, jsou ještě dobrou cenou za to, že díky šťastné náhodě zachránil před vyhlazením celé lidstvo. Ostatně kromě oka si doktorka Russellová odborně poradila i s jeho popáleninami a plícemi, takže nyní už ho jen občas zasvrbělo na levé tváři, kde se nervy naklonované a transplantované kůže nesrovnaly s původní tkání úplně dokonale. Opravdu drobnost vzhledem k tomu, jak vážná zranění si z toho boje odnesl.

I tak to někdy, zejména v noci, úplně stačilo. Některá zranění postihují víc než jen tělo.

Zapudil chmurné úvahy a zahrnul na centrální městský bulvár. Nikoli poprvé žasl, jak rychle se Šambala rozrostla. Nebude trvat dlouho a dojít si pěšky z jednoho konce města na druhý ani nebude možné. Zakrátko budou potřebovat veřejnou dopravu. Politici už se přeli, jakou a kde.

Benson letmo střelil pohledem do Vylodiště, zátoky, kde na hladině sídlila kotevní stanice vesmírného výtahu. V tmavě rudooranžových odstínech zapadajícího slunce se jako tenká stužka zřetelně třpytily uhlíkové nanotrubičky, které se táhly desítky tisíc kilometrů nahoru až k Arše, plující na geosynchronní dráze v nulové gravitaci. Bensonův milovaný Zero stadion se opět začal využívat ke svému původnímu účelu: mimo jiné jako přístavní prostor pro údržbu výtahových kabin a jako skladiště a shromaždiště pro lidi, materiál a zásoby, prostě všechno, co se téměř denně přesouvalo sem a tam mezi Archou

a planetou. A o dalších pár desítek tisíc kilometrů výš sídlila sonda Pathfinder, která nyní fungovala ve výtahovém systému jako protizávaží.

To, co lidstvu poslední dvě a třetinu století sloužilo jako domov, prošlo od chvíle, kdy dorazili na orbitu kolem Gaie, velkou proměnou. Těsně před začátkem brzdění k soustavě Tau Ceti vypustila Archa tři kilometry dlouhý vrapovaný kónický meteorický štít. Zevně zdobilo reaktorový plášť už jen posledních pár nádrží s heliem-3, což bylo pro fúzní lodní reaktory palivo nanejvýš na patnáct dalších let. Na lodi zůstávalo trvale už jen pět tisíc lidí, na údržbu systémů a obstarávání farem. Zásoby nukleárních bomb byly téměř vyčerpány, ale vyjma příležitostných odpalování pohonných raket kvůli orbitálním manévřům se loď už stejně nikdy nedá do pohybu. Archa se zrodila znovu, tentokrát jako vesmírná stanice.

Ale její nová role nebyla o nic méně důležitá než ta původní. I když se během posledních tří let většina lidstva přesunula dolů na povrch Gaie, Šambala byla stále závislá na Aršiných ohromných fúzních generátorech dodávajících energii, na jejích navigačních laserech odklánějících množství asteroidů soustavy Tau Ceti a na její zemědělské půdě produkující plodiny.

Avelina da Silva, geniální genetička, která řídila tým adaptující plodiny na gaiskou biosféru, a žena, jíž se málem podařilo vybít všechny zbylé živé lidi do posledního, zanechala lidstvu ještě jeden, posmrtný dar: sabotovala první sady semen hlavních plodin časovanými bombami, ukrytými v jejich DNA, které postižené plodiny ani ne za měsíc po vyklíčení změnily na černou břechku. Ženská jedna zatracená, ještě teď po ní ti nejlepší vědci dávali ten bordel do pořádku.

Benson věnoval chvíličku obdivování lidské houževnatosti. Navzdory snad nejlepšímu příkladu Murphyho zákona od chvíle, kdy byl vyřčen, se jejich záchytný bod na Gaie za necelé tři roky rozrostl z hrstky stanů a latrín nahloučených kolem

prvních vyloďovacích raketoplánů na plně funkční, bující město čítající pětadvacet tisíc obyvatel, s rozvody energie, tekoucí vodou, kanalizací, datovou sítí a odsolovacím zařízením, a to všechno zvládli s pracovní silou, která byla pouhý měsíc před příletem o dvě pětiny snížena.

Ne že by všechny stavební práce či jen většinu dělali lidé. Většinu dřiny odpracovala armáda strojů, zamčených poslední dvě a půl staletí v nákladovém prostoru Archy. Ale exploze aktivit Bensonovi jen potvrdila, jak moc si lidstvo během dlouhé cesty na Gaiu válelo šunky. To, čeho byl svědkem teď, nebylo nic míň než přírodní živel, který se probral k akci.

Když krácel po širokém bulváru, skoro všichni se zastavovali a uctivě ho zdravili. Během života stráveného na palubě Archy si Benson jako šampión Zera užil své dny hvězdné slávy, ale to nebylo nic ve srovnání s legendou, která z něj udělala spasitele lidstva. Asi nebude trvat dlouho, než někdo přijde s nápadem, že se mu má někde v centru města vztyčit nějaká nechutná bronzová socha.

Koutkem oka zahlédl nějaký odpadek. Zmuchlaný kus papíru ležící u cesty, zmačkaný a marnotratně odhozený. Když ho sbíral, hryzla ho stará bolest.

Odpadek. Slovo, které lidstvo nepoužívalo už staletí. Na Arše nic nepřišlo nazmar. Tam by pomocí monitorovací sítě viníka vystopovali a za porušení paragrafu sedm Zákoníku zachování potrestali deseti hodinami veřejně prospěšných prací.

Ale stačily tři roky na Šambale a lidé se vraceli ke starým zvykům. Zlozvykům. Benson potřásl hlavou a odnesl papír do nejbližšího recyklačního odpadkového koše.

Ještě jeden roh a došel ke schodům do domu, kde žil s There-sou, již skoro čtyři roky svou manželkou a nyní rovněž prvním městským štabním konstáblem. Vybrali si z katalogu o bydlení malebný, pohodlný domek, který jim stavební extrudéry vytiskly za jeden den. Zaoblené červené střešní tašky dávaly domku

nádech středozevní architektury, ale ani jejich záře nemohla zakrýt fakt, že je to pořád standardní bytová jednotka. Ne že by to Bensona trápilo. Uvnitř měl Theresu, takže to byl domov.

Dveře rozpoznaly jeho plantát a automaticky se mu vstřícně otevřely.

„Eso, jsem doma!“

„V kuchyni,“ ozvalo se v odpověď.

Benson si pověsil sako a píšfalku u vstupních dveří, tablet si odložil na malý stolek u vchodu, dlouze, zhluboka a s úlevou se nadechl a s výdechem nechal odplynout celodenní stres a frustraci.

„Smrdíš jako nějaký nabušený atlet,“ poznamenala Theresa z jídelny.

„Taky tě miluju.“

„Myslela jsem si, že ten tým jen trénuješ, ne že se válíš v prachu s nimi.“

„Patří k tomu spousta křiku a běhání sem a tam po postranních čarách.“ Benson se na několik vteřin zahleděl na strop.

„Co se stalo?“ zeptala se Theresa.

„Eh?“

„Zase zíráš do stropu. Případá mi to divné.“

Benson si odtáhl židli a ztěžka se posadil. „Já nezírám, já jen... Prostě se mi líbí, že máme strop.“

„Co tím myslíš?“

„Já nevím. Člověk se cítí bezpečněji. Asi jsem se pořád ještě úplně nesžil s oblohou. Někdy se přistihnu, jak zírám na mrak nebo něco a mám pocit, že mě nic nedrží, že z planety spadnu.“

„Jenom gravitace,“ popíchla ho Theresa. „To je jedna z těch čtyř základních sil ve vesmíru, jestli už jsi o tom někdy slyšel.“

„Jojo.“

„No jo,“ broukla Theresa. „Mně se obloha líbí, hlavně v noci. Když koukám na hvězdy, mám pocit, že bych mohla rozevírat náruč do nekonečna.“

„To bys sice mohla, ale nikde nenajdeš nic, čeho se chytit, v tom je ten problém. Já jsem před pár lety strávil venku mezi hvězdami dost času na to, aby mi to jednou stačilo, mockrát díky. Nebýt bezpečnostního úvazu, asi bych se mezi nimi vznášel dosud.“

Theresa ho zezadu zlehka objala. „Nedělej si starosti, ode mne tak snadno neodletíš.“ Lehce ho políbila na hlavu a předstíraně si odplivla. „Bože, ty jsi i zpocený jako nějaký atlet. Jdi si dát sprchu.“

„Až po večeři. Mám strašný hlad. Když už mluvíme o večeři, copak nám dneska náš pohádkový Jack po fazolové liáně poslal?“

Theresa významně vztyčila prst, zašla do malé kuchyňky a vrátila se s podnosem, z něhož se ještě kouřilo.

„Dušené řasy s houbami.“

„Zase?“

„Hele, já celý den trčím v kuchyni...“

„A ohřívám náky, který poslali. Dveře mi řekly, že jsi přišla domů před deseti minutami.“

Theresa zvedla ruce. „No dobře, je to moje vina, ale víš co? Já jsem to menu nepsala. A *tebe* by taky nezabilo, kdybys jednou za čas uvažil večeři sám.“

„Víš, že mám plné ruce práce s tréninkem.“

Theresa se posadila a ukrojila si kus náky. „No jo, náš ředitel sportovních a rekreačních aktivit je prostě na roztrhání. Kdo by mu mohl vyčítat, že nestíhá svůj díl domácích prací?“

„Viděla jsi lidi, kteří sjíždějí dolů výtahem? Spousta z nich sotva uzvedne něco těžšího, než co se dá nabrat na vidličku nebo na hůlky, o nějaké fyzické práci, jako třeba řekněme budování kolonie, ani nemluvě. Měli mi tuhle práci přidělit už před lety.“

Theresa pokrčila rameny a umístila si kus náky na talíř. „No, kdyby to znamenalo, že bych se stala štábní už před lety, tak bych proti tomu rozhodně nic nenamítala. Tak co, jíme?“

Benson popadl vidličku. „Proti tomu rozhodně nic nenamítám.“

Sotva vložil do úst první sousto, přišel mu přes plantát hovor.

<Pane Bensone. Jmenuji se...>

„Já vím, kdo mi volá, Mericku. Už byste taky mohl vědět, že se mi vaše jméno zobrazuje na okraji mého zorného pole,“ odpověděl Benson nahlas i do svého plantátového rozhraní zároveň. „Jenom nechápu, jak se přihodilo, že co jsme se tady dole vylodili, přestalo se předem zvonit. Zrovna jsem se posadil k večeři.“

<Omlouvám se, pane, ale...>

Benson se zvedl ze židle. „Alespoň se mi ukažte na obrazovce v obýváku.“

<Jde o citlivé téma.>

„Jediná další osoba tady je štábní konstábl. A teď laskavě vypadněte z mé hlavy.“

Spojení se přerušilo, vystřídalo ho jemné zvonění a na stěně v obýváku se rozsvítila ikonka příchozího hovoru. Benson hovor vzal.

„Ach, náměstek správce Merick. Jakpak se vede ve Včelíně?“ otázal se Benson navýsost sarkasticky.

„Pracovně, mírně řečeno. Omlouvám se, že ruším, pane Bensone, ale správce Valmassoi svolal mimořádné zasedání městské rady.“

„Aha, no jo, tak to mluvíte se špatným Bensonem. Eso, to je pro tebe.“

„Ne, byl jsem požádán, abych kontaktoval výslovně vás. Správce vás žádá, abyste se porady osobně zúčastnil.“

Do obýváku vstoupila Theresa s dvěma pivy. „Co se děje, Bryane?“

„Co já vím, dělají s tím nějaké tajnosti.“

„Klid. Dojdu si pro sako.“

„Omlouvám se.“ Na Merickovi bylo vidět, že se snaží tajit nervozitu. „Ale přítomnost štábního konstábla tentokrát nebude nutná.“

„Vydržte.“ Benson si vzal od Theresy ležák a napil se. Pivo mělo říz a ztratilo pachut, která provázela várku z minulého měsíce. Takže mistr sládek tomu konečně začíná přicházet na kloub. „Eh, to je paráda. Tak copak je to za nouzovou poradu, že si žádá účast sportovního ředitele, a nikoli štábního konstábla?“

Theresa položila Bensonovi ruku na rameno. „Nezapomněl jsi náhodou uhradit splátku za zapůjčené vybavení?“

„Mohl bych přísahat...“

„Pane a paní Bensonovi, nerad ruším váš rozhovor, ale řešíme zde vážnou záležitost a je opravdu nezbytné, aby se tentokrát zúčastnil i pan Benson. Porada začíná za deset minut. Připojí se k nám i kapitánka Mahama z Archy.“

Tohle Bersona zaujalo. „Mahama se táhne až sem dolů?“

„Ne, spojí se s námi holograficky. Pokud jde o vás, správce Valmassoi vám bude nesmírně zavázán, když se porady na radnici zúčastníte osobně.“

„Nemůžeme se nejdřív navečeřet?“

„Pokud zvládnete jít za chůze... Merick končí.“ Obrazovka potemněla.

„Jestli to bude nějaká prkotina...“ Benson se zvedl a hodil do sebe zbytek piva. „Mám hlad, že bych polykal hřebíky.“

Theresa si sundala z věšáku u vchodu sako. „Vždyť se to dá zase ohřát.“

„Jistě, řasy se ohřívají jedna radost.“